

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:
 Egész évre 4 frt.
 Fél évre 2 ..
 Negyed évre 1 ..
 Egyes szám ára 10 krajczár.

Felolós szerkesztő:
VORÓS FERENCZ.

Kiadók:
JOERGES AGOST özv. és Fia

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra osztható.

HIVATALOS HIRDETESEK DIJA:

100 szög 2 frt., ezentúl minden megközdött 100 szónál 50 krral több

Magánhirdetések megállapodás szerint számítottak.

Nyilt-tér három hasábas sorért 10 kr.

Bélyegdt minden hirdetésért 30 kr.

== Kéziratok nem adának vissza. ==

Kitüntetés a közpályán.

A közpályán és pedig városunk szolgálatában kifejtett 22 évi munkásságának elismerése volt az az ünneplés, melyet a város törvényhatósági bizottsága és a város polgársága e hó 14-én Sztinyai József városunk főjegyzője tiszteletére rendezett.

Az ezen alkalommal mondott beszédek az ünneplésnek működéséről, érdemeiről szólanak bár, de azokat nem merítik ki; miért is helyen való volna a kiegészítő sorokat nekünk megírni, a kik úgy a zöld asztalnál, mint a társadalmi élet terén, a mohos akták között, a multak emlékeinek kutatásánál, s hirlapunk hasábjain is kifejtett munkásságának szemtanúi voltunk.

Ámde ez alkalommal csak a krónikáiról szorípt vállaltuk magunkra, leírásunkkal csupán a fenti nap eseményeire szorítkozva.

A közgyűlésből.

Városi törvényhatóságunk e hó 14-ére hirdetett közgyűlést, melyen a bizottsági tagok és vendégek nagy számmal jelentek jelen, báró Roszner Ervin főispánunk megnyitván, meleg szavak kíséretében adta át a Ferencz József rend lovagkeresztjét Sztinyai József főjegyzőnek:

Habár gyengélkedő állapotban még sem akarta magától az örömet megtagadni azon alkalommal, a mikor Selmecz Belabánya sz. k városunk egy kiváló érdemekkel bíró férfianak kitüntetéséről van szó.

Nem alaz Sztinyai József főjegyzőnk érdemeiről hosszabban szólni, a mi fölösleges is, mert ebben a városban fejtekte ki e kitüntetés alapjául szolgáló mű ködcsét, itt élte át közevetekenyiségnek minden pülsát, s polgártársai mindenkör, ugyszólván napról-napra láthatják, kísérhetők figyelemmel működését.

De felesleges is szólnia akkor, — ugymond — a mikor a király szól érdemeiről; igen a király szól akkor, a mikor Sztinyai József főjegyzőnek a jeles Ferencz József rend lovagkeresztjét érdemei elismerésül adományozta.

Midőn e keresztet átadom, — végző szavait — kívánom, hogy büszkén viselje azt, és ömerzettel, s fejtsé

TÁRCZA.

Képzlet és való.

Ha hízolegcs átülél

S esókolgat kedresed,

S te azt hiszold,

Hogy hű szerelme készíti rá:

Az, lásd, a képzletet.

Vagy megcsallt téged, s most bezzél

A somnivalóval;

Vagy, s az még jó,

Ékszerit, selgemenálót kiván:

Éz, tudd meg, a való!

Mephisto.

Árnyékok a társadalomban.

Nagysádra kitünően állik öltözöke! Hódítani fog, mint mindig! Oh ne e tagadó mozdulatot! Mosolya elárulja, hogy előre örvend győzelmeinek; s mi férfiak szívesen hódolunk a szépségnek, ha ez szellemmel jár karöltve. Ne vegye ez hízolegcsnek; ismeri természetemet, mely nem igyekszik magát így lehásozni által kedvelté tenni. Nagrsád szellemes s pajzán mulatságát lelti benne, ha találó élcezi, szikrázó ötletet elleni védelmünk szépségével fegyverezheti le. De lássa, kedved szelleme, szépsége szemem előtt annál élesebben tünteti föl az ellentéteket. A fény mellett ott van az árny, s minél ragyogóbb az, annál sötétebb emez; s ilyen az élet, a társadalom is; csak hogy a fény ott gyakran

ki ennek birtokában azt a szorgalmat, azt a kiváló tevékenységet, melyet hosszas szolgálatának tartama alatt a közügy érdekében eddig kifejtett."

E megítéző, felemelő szavakra, melyeket a jelenlevők lelkes eljennel kísérték, kitüntetett főjegyzőnk következőkben felelt:

„Meltóságos Baró Főispán Ur!

Tekintetes Törvényhatósági Bizottság!

Ez ünneplés pillanatban, mely a tek. törvényhatósági bizottság kegyes figyelmét esekélyességemre irányozza — a varázsszólat való merengéssel lölti el lelkemet igénytelenségem felett.

Jól tudom ugyanis, hogy azon díesőségéből és fényből, mely most körülvesz, csak halvány esilláim, sugározhatik vissza reám.

Hísen a földre özőlő fény, a nap fénye és mennel magasabban delel emez ragyogásában, annál intenzívebb az árnyék, melyet amaz magára vet.

Es jól tudom, hogy mit eddig szentill követtem: a kötelesség lelkiismeretes s táutorithatatlan há teljesítése — még koránsem vezetett el odaig, hol a valódi érdem forrása fakad.

De e tündöcsémek, s érdemtelenségem iránt táplált aggrályaikkal hallgatást paranosol azon hely feükkölt volta, melyről legfelsőbb kitüntetésem jött s melyről Urunk Királyunk, a legkegyelmesebb, a legalkotmányosabb fejedelem, mint egyuttal a legelső magyar ember, a nekem adományozott rendjében megörökített jelszavát, a „viribus unitis“ elvét hirdetve, a nemzet fiait újabb és újabb hompolgári örvények gyakorlására serkentti újabb meg újabb erkölcsi győzelmek kivávasára lelkesíti.

A miért is ez ünneplés pillanat felmagasztaló hatása alatt első sorban oda száll hálám legbensőbb áhítata, hommet hódolatát fogadott kitüntetésem jött.

Engedje az Égek ura, hogy Urunk Királyunk díeső uralkodása sokáig tartson és hogy jóságos atyai szíve édes hazánk és ez ösbányaváros zavartalan boldogságon végigljen örvendezzen.

Es a mily a benső királyi kegytől lángra lobbant szívem hódolata s áhítata — ép oly benső, ép oly élenk a tiszteletre s hálara lekötöleztségem azon örkö-

kölesünkért, mint posvány tükren a nap képe; de az árny, az valódi! — Hogy ma megint rémeket látok?! Hogy ne rontsam el jó kedvet? Nem, asszonyom! Nem látok rémeket, kedélyt sem akarom borongóvá tenni! Mulasson ma; vessse félre mára a gondot, s élvezze a jelenet, a nélküli, hogy ezt bonkeksz alá venné. Tudom, holnap elismeri állításaim igaz voltát, mert érző, résztvevő szíve van, s gondolatait nem az önzés vezérli. Pedig az önzés mindennek mozgató ereje.

Önzés vezet az államat intézkedéseiben; önzés kormányozza a társadalmat; önzés az, mi az embereket serkentti. S mily kimelölenséggel igyekszik céljait elérni mindegyik; s a legkegyetlenebb maga a társadalom.

Nézzem csak körül nagysád, s látni fogja, mint szaporodik egyre a esőcselék, mint terjed a nyomor, már-már fenyegető alakot öltve. A társadalom rakfenéje ez, melyet már nem lehet soká takargatni, s mely ellenállhatatlan rombolja a társadalom szervezetét.

S mi okozza ezt mind? Az önzés, mely a nagy-ravagyás, a hatalomvágy szülöje.

S ez önzés letokma megint a társadalom beteges növeztével, tiszteigazott követeléseivel; a társadalom, mely könyörtelenül kiaknázza munkástagjainak minden telteletet, életerejét, s azután odadölja a nyomornak martalékul, míg a herék felélesztik a vérel szerzett gyümölcsöket.

Nem nagyítás ez, de szomorú való!

Nem beteges nézet ez, mely az iparost csak túri az úgynevezett finom körökben; lenézi csak azért, mert iparos?! Nem korlátolt fölfogás az mely az embert

zete is, melyet a Főispán ur Ö Meltósága, kegyesége által a kitüntetés kioszközlésénél, valamint érdemenen túl felemelő mai nyilatkozata által kellett és mely azon ünneplés fogadalomra készlet, hogy tova haladva a kötelesség ösvényén, minden törekvésem oda irányul, hogy az egyszerű munkás mellén díszló érdemrend díesőségét mindenben megóvjám, és a Főispán ur Meltósága, valamint a magas kormány, a haza es ezen város javát ezéző intentioniak tölem telhető érvényt szerezsek.

Végül az elismerés és tisztelet érzületének adóját azon tisztai karral szemben is leróva, mely engemet, a hivatása magaslátán álló főnök vezetése alatt kötelességtudat és jellemzilárság által odaadó munkásságra nemes versenyre serkentett és szeplőtlen decorumával mai kitüntetésemhez nagyban hozzájárult — valamint fiait tisztelettel meghajolva ez ösbányaváros fényes multja s azon érdeme előtt, mely a történelem érzetablájába évszázados betükkel van bevésvé, s melynek díesőségéből halvány esillám ma reám is visszazugrózott, biztosítom a Tekintetes törvényhatósági Bizottságot, hogy bármily vihar zajgon is el bőrezekem felett: én a város etikai s politikai presztigeének, az alkotmányban és a társadalmi élet mezején jelentő magas álláspontjának, valamint kulturális és nemzeti jelentőségének pajzsát soha el nem hagyom, ezt, valamint fokozott haladásának, önfeláldozó munkásságának azon diadalmas zászlaját, melyet a közönység bizalmából már eddig is követtem, győzelemre s közéletünk azon szikla esítésára felemelni előcsögíteni akarom, mely nemcsak multunk díeső emlékeit hirdeti s a jelen áldásait megóvjá, de a jobb jövő reményeit is éleszti Urunk Királyunk díesőségnek felmagasztalására, valamint hazánk és városunk tüdenek állandosítására."

Az ezen beszédre kitört éljenek elbangzása után fölkelt Heinecz Hugó biz. tag, mint szószólója e város közönységének.

„Általános és benső, — ugymond — mert igazán szívtünk mélyéből eredő az az öröm, melyet egyik polgártársunk és tisztviselőnk kitüntetése alkalomával éreztünk; de ez örömlünk mellett ép oly igazolt a hála érzete is,

nem jelleme, nem műveltsége, de úgynevezett társadalmi állása szerint becsüli meg?!

S e ferde szempontból indul ki a tömeg, s fiából minden áron tekintélyes hivatalnokot vagy magasabb rendű papot, leányaiból nagyvilági delnököt akar nevelni!

Minden czredik talán elérí célját, ha a körültnyek kedveznek neki, — s a többi? Elégedetlenül önmagával elégedetlen a világgal, mely reményeit nem teljesítette s ama sereghez csatlakozik, mely a jelenlegi társadalom sirtját ássa.

S a mellett pang az ipar, esőkken a jólét, hanyatlak az általános műveltség, mert a nyomorgó apának nines modja gyermekeit szellemet képezhetni; fásultságában nines kedve fiait s leányait kedélyt a nemesre, az erkölcsi szepre irányítani; s meintséggel legyen felhozva, többnyire nines is érkezőse ra, mert a társadalom kemény szolgálatában alig lehet annyit pihennie, hogy rabigája tovább viselésére némi erőt gyűjtösn megint.

Kevésnek van annyil lelki ereje, hogy ez ész, ideg-és érzelemtompító mindennapi küzdés daczára is megörítse emelkedettebb gondolkodását, finomabb érzését; a többség satnyul, elfajul s nemzedéke az erkölcsiég még alantabb, lejtős fokára kerül, honnet tágas az út a romlás felé.

S mit tesz a társadalom e vesztély elháritására?! Egykedvten látja közeledni a vihart; tovább hízalja a heréket s nevelti tovább a proletárokat.

Vagy nem tulesigazott követelése e az a társadalomnak, ha attól, ki csak annyira-mennyire számbavehető tényezőként akar szerepelni, oly életmódot kö-

mely keblünket eme kitüntetés kieszközöje főispán ur ő méltóságá iránt élhelt.

E kétös érelemtől áthatottan halás köszönetet mond főispán ur ő méltóságának a legfelsőbb helyről jött kitüntetés kieszközölését, s indítványozza, hogy a törvényhatóság, e város közönsége nevében kifejezett eme öröm és köszönet jegyzőkönyvileg is megörökíttessek.

Hogy e felszólalás csakugyan a közönség hangulatának méltó kifejezése volt, azt világosan bizonyították a tetszés nyilvánítások, melyekre főispán ur ő méltóságá örömet fejezi ki, hogy a közönség érzületének ennire megfelelő közbenjárásával, mire őt az érdem elismerése indította.

Az ünnepi aktus ezzel veget érven, a közgyűlés a napirendet megelőzőleg Tóth Gáspár tiszti ügyésznek azon indítványát hallgatta meg, mely szerint népiskoláinkban minden tantárgy magyar nyelven tanítassék, s melyről lapunk má helyen szólnék.

Köszönetirat átadása.

Városunk polgársága meg a kitüntetésről szóló első hír vételekor határozta el azt, hogy köszönetiratot intéz főispánunkhoz ama közbenjárásért, melyvel Szinyai József főjegyzőnket felsőbb helyen kitüntetésre ajánlani kegyes volt.

E köszönetiratot a közgyűlés folyama alatt adta át Heinecz Hugó biz. tag 14 választm. tag kíséretében a közgyűléstől győzelme miatt lakására távozott főispánunknak, ki szívesen fogadta a polgárság rokonszenvének eme újabb nyilvánulását.

A tisztikar tisztelgése.

A közgyűlés után a városi tisztikar teljes számban jelent meg a város tanácstermében, a hol kir. tanácsos polgármesterünk hívóvívte a tisztikar és saját nevében főjegyzőnket, a legkíválób munkatársát, mely hívóvívte, elismerő szavakra főjegyzőnk szép szavakkal adott kifejezést kártársi, baráti érzelmek.

A fáklyasmenet.

Beszélnék a tények: a fáklyasmenetben, melyben a hivatalnokok csak mint nézők vettek részt, előleges megbeszélés alapján atengedve a tért a polgárságnak, hogy így annál inkább kitűnjék az az önként jöve, minden hivatalos pressiótól ment szeretet, tisztelet, 330 fáklyavívte vett részt, isposzusán látványt nyújtva a nagy számú néző közönségnek.

A polgárságnak, a város közönségének nevében a dalárdá alkalmi ének után felkérés folytán Altman Imre leváltárnok szökött. Beszéde a következő:

„Tékitetes Főjegyző Úr!

Soha sem volt idő oly mostoha, nemzet oly elszűdött, hely oly szerencsétlen körülmények között, midőn és hol szív nem talákozott volna, valódi énynek bóduló,“ mondja a Paracenis halhatatlan költője, Kölesey Ferencz. E szavak igazságától áthatva mely tisztelettel járul elől Selmezbányai polgársága a nehéz, válságos időben, midőn városunk felett terbes fellegek tornyosulnak; de mindamellet az örömezzete szállja meg keblünket, mert íme, a sötét felhők ölen

vetel, mely annak tisztességös jövedelmével nem áll arányban, s ha az illetőnek magányyagona nines, csakhamar e végzetes kérdés kell eldöntene, mondjon-e le eddigi szerepéről, vagy nyújtsa ki kezét oly segédforrások után, melyeket bevalami szegény, de melyeket felhasználni nem riad vissza lelkiismerete.

És sajnos, hányan vannak, kik a fényes látszat megörzése végett feláldozzák jellemük tisztaságát. E hín vagy csinál az eddigi tisztességös emberből, családapából lelketlen üzért, lejtős úton haladó szerencsevadászt, hamisítátekost, sikszáztót; a nőből kurtizánt.

S hogy vagynak a munkáskérdéssel? Hogy gondoskodott a társadalom ama tagjairól, kik anyagi munkával, fizikai erejökkel küzdenek a lettenantásért? Kiknek erejét, java életét a társadalom igénybe veszi, kilásználja?

Jaj annak, ki nem az állam szolgálatában áll; mert ha gondos takarékossgal nem tesz félre fillérek, biztosítandó azt korára a megélhetést, elérőlenedett kezébe koldhosnót foglat, rászorulván a könyörtelen világ könyörtelenségére!

De jaj azoknak is, kik az állam napzsamosai! A mit tölük követelnek, az a végös erőmegfeszítés, szakadatlan munka, kitartás, hűség, becsületesség; — s a bér?

Szegyene az a jelen felvívagosnít századnak, hogy az a munkás, ki erejét, családi életét, egészségét feláldozza az állam szolgálatában, munkája béréből önmagát is alig képes fountartani, ha pedig családja van, ezzel együtt a legínségesebb nyomorban vergődik.

S ha munkájától megtörve, öszlő hajjall a klerdemelt nyugalomra kénytelen térni, mi vár reá? —

egy szép csillag ragyog, buzdítva, bátorítva, s sugaraitól az arcokoz feldereng az ifjú remény. A munka, a szorgalom csillaga ez, mely diadalt hirdet, s te ebroszted azt fel, Tékitetes Főjegyző ur, te keltetted fel e város polgárságában a hitet, a jövőre nevezte reményt, s megérlelted azon szilárd meggyőződést, hogy a munka, a test, a lélek, a szellem munkája az eszköz, melylyel úgy az egyesek mint a testületek győzelmet arutnak, melynek nyomán siker es elismerés fakad.

A te munkásságod Tékitetes Főjegyző ur, ismeretesre nem szorul. Hiszen e városra vagy egészen. Kora ifjúságotól ennek szenteléd fel minden időket, napjaid minden fáradságát, szeretted, apoltad, felkaroltad, lelkesítetted azt mindenkor s minden irányban, a hivatalos terén úgy, mint a társadalmi életben mindenütt, hol a szépek, igaznak és jónak útja állott előttd. Ket évizednel hosszabb idő jelt munkás ösenyevet, melyet jötekyon világítással arasztottál el, önfeláldozással s önzetlen hűséggel felmelegítetted a sziveket, mint a nap a földet, áldást es termékenységet idézve elő. Szóval, tollal stettel voltál s vagy a munka buzdó apostola, életteddel hirdetve s igazolvva, hogy csak a munka az, mely az élet vonágot sivatagban biztos kalauz gyanánt szolgál, csak a munka az, mely az egyes embert úgy, mint az általános testületet s társadalmat a boldogulás rebeve vezet. Kit a polgári ények hazájának s a társadalomnak oly buzdó papjává avatták, ki feladatát oly hiven betöltte, annak érdeme elvívtabatatlán. S e város polgársága csak regóta táplált érzelmének ad kifejezést, midőn megragadva a kinalkzó alkalmat, az elismerés azon koszorújához, mely a legfelsőbb helyről, Ó es. es apostol királyi Főlegelőtől lét osztályrészed, úgy szerény levélkevel hozzá járul. A köteles halaczetnek folyománya ez, s a szövetnek, mely az est homályába fényt lövel, csak a polgárság kebelében lakozó öröm lángjának halvány visszénye, mely öröm tiszta s állandó, mint a sola ki nem alvó Vestatúz, hisz helyesen mondja a római író: „Brevis a natura nobis vita data est: at memoria bene redditae vitae sempiterna est.“ (Cicero) A természet rövid életet adott nekünk, de a jól elöltött élet való visszaemlékezés örökkéartó.

Fogadd szívesen Tékitetes Főjegyző ur a városi polgárság örömeinek nyilvánulását a tégd ér kitüntetés felett, s fogadd legőszintébb s legmelegebb üdvökvánatainkat! S legyen a mai örömlümp csillaga közöttünk állandó hirdetője a munka diadalának, ez serkentse, bátoríts fel a polgárságot a hangyaszsorgalomra a nehéző napokban, melyek válságos helyzetbe került városunk felé közelednek. S a város, melynek polgarjai a jellem-szilárdaságban, akaratereben s munkásságban példátartó követik, nem vesztet el s nem fog elveszni soha! A te munkás életted pedig korszorizza meg a Mindenható boldogító malasztjával, hogy teljes melegegésben úgy szeretted hazánk, mint városunk s családod javára öj soká!

A férfias hangon elmondott meggyőző beszéd általános tetszessel találkozott s viharos öljent támasztott, melynek leissállaputa után Szinyai József főjegyzőnk ezeket mondá:

„Tisztelt uraim! Tisztelt Polgartársak!

Felülethetlen boldogult atyám negyvenkilencz

„A nyugbér“ — mondják az utzó körök. Igen, nyugbér! — Talán valami kaján gonosz szellem találta ki e kitértelt, mely gnynt látszik üzni a szegény, nyomorult, munkaképtelenne vált ember ínségével.

Hiszen ez a nyugbér a mindennapi százaz kenyér beszerzésére sem elegendő! Miből öljen hát az a szegény, szerencsétlen, talán munkája közben nyomorékká lett ember?!

A felelet erre hallgatás, s ez a hallgatás annyi család romlását, annyi ember vegpusztulását jelent.

Mondja most nagyszád, megállhat-e az ily társadalom? Van-e ily társadalomnak joga az uralkodásra?!

Nem kell-e az egésznek összeomlania, mint a ezíra épületnek, melynek alapja korhadó h?!

De azért csak így folyik tovább a dolgok rendje. Az tres fejű dölyf pöfleszkedik, a klik elnyomja a feltevékö szellemet, a nyomor terjed, az elégtelenség zúgó morájja duzzad, mely a távoli tengeré, mely tájéközó hullamaival fenyegetti a most még rendületlen partokat.

De nem jöhet-e oly elemi forradalom, mely megingatja es sziklapartokat, lerombolja a gátakat s utat nyit a dühödt, bömbölő haboknak?!

S mi lesz akkor?!

De most csak menjen, asszonyom; mulasson, Vesse ki fejből, emlékezetéből es árnykepeket. Csak fény ölelje körül; tiszta fény, milyen tiszta a kegyed szíve; oh, ha ilyen volna minden, minden emberre, nem kelne rettenégre a társadalomnak a vörös lobogós feltámadástól.

Abái.

évvél ezelőtt szerezte meg e város régi polgarjogát s a polgári hűség eskütjét a város praetoriumában ugyanazon napon tette le, melyen én születtem.

Akkor bizonyára nem sejtette, nem gondolta, hogy az egyszerű polgárnak fia, ma s ugyanazon helyen királyi kitüntetésben részesül — nem gondolta, nem reméle, hogy én ugyanazon városi közönség szolgálatában, meg-megújuló bizalom által a legmagasabb állások egyikére emelve, ma polgartársaim oly kitüntetésre veszem, mely a közbeesülés s a közbizalom leghegósabb bizonyítéka es a szeretetteljes ragaszkodás legfényesebb kifejezése.

E rövid vázlat összesége mindannak, mit magamnak vallhatok, s e rövid vázlatban mind az ben-foglataték, mi ha érdemről szó lehet, ennek lényegét kepezi.

Amde ki adta mindennek alapját s ki adja ma is annak létfeleletét. Ugyanazon közönség, mely engemet felkarolta oly állásba helyezett, hogy ennek segélyével életem jelen fényes napjág eljutni szerencsés voltam.

Rövidkiden: legfelsőbb helyről jött kitüntetésem Selmezbányai város közönségének érdeme.

S midőn Urunk Királyunk önök sorából engemet szemelt ki legmagasabb kitüntetésre, voltaképpen a város közönséget tüntette ki. Ep azért a mily kitüntető reám Urunk Királyunk hódolatlan fogadott kegye, oly felmagasztalo azon paratlan jó akaratt, s a benső rokonszenvtől áthatott elismerés, melynek önök ezen pillanatban oly nemesen tüntető kifejezést adtak.

Felmagasztalo, mert csakis a közérzettel ezen melege emelheti fel, s nyugtathatja meg szívemet annak tudata felett, hogy a legmagasabb királyi jog igénytelenségben es város egyik köznapi munkására esett.

Fogadják ezért leghálásabb köszönetem kifejezését, — itt a szabad eg alatt fogadják, rendfelfellen fogadással tett azon igéretemet, hogy legyen jó, legyen balszerense, mi ezuntúl reám vár, barátságokra, melylyel most a jövőre is bátorítottak, valamint szeretetteljes s bizalmakra, melyet az íment felajánlottak, teljes mérvben érdemeltüni akarok es igérem, hogy azon nagy feladatok megoldásánál, melyet élénk egyre nagyobb alakban tárulnak fel, nem érve be sópánkodással, mindig határozott állást foglaltok polgartársaim jogos érdekei megóvása s érvényesítése mellett; — hiszen a polgárság érdeke, egyuttal a város s a haza érdeke is.

Csak arra kérem, hogy e törekvésben mellátva bizalmunkra, viribus unitis* támogassanak, mert csak így remélhető a város s a haza javának előmozdítása s önök boldogulásának zavartalan megóvása mit mind-nyájunknak egyaránt kívánva felkeltült szívvel hangoztatom: öljen Selmezbányai hazafias érzelmű polgársága, éjen a haza, éljen a király!

A tetszés nyilvánításával kísért lelkes beszéd után felharsant a zene es ennek hangjainál vonultak el a fáklyások s a nagy közönség a Sz. Háromságúttól, az ünnepi színhelyről, s csakhamar társaságokká oszlott az egyes mulató helyeken, hogy örömet közölje, megosztassa kiki az öj barátjával, ismerőssel, polgartársával.

A nagyobb rész a Városi Vigadóban gyült egybe, a hol bankettet rögtönöztek az ünnepeit tisztelői. A lelkes beszédek sorát Tóth Gáspár tiszti ügyészünk nyitotta meg, kinek tartalmas beszédre Szinyai József válaszolt, köszönetet mondva az elismerésért, s éltetve a polgárságot, mint e kitüntetés alapjall szolgáló érdem részesét. Marchalko Gyula tésztjával, melyben az ünnepelet élteti, jó hangulatot keltett. Szinyai erre Farbak István országos képviselőt élteti, mint e város büszkeségét, ki csaknem régiben is az ezüstársaság megvívtoztatásából eredt válság napjaiban erdeményesen járt közbe magasabb helyen a helyzet tisztázása ügyében.

A lelkes éljentek után Farbak képviselőnk szépen átgondolt beszédben mellátta Szinyai Józsefnek a munka, a közpalya jeles harcosának érdemeit általános tetszésre a nagy közönségnek, mely a mellátott a mellátottal együtt lelkesen éljenezte. Majd Jezsovits Károly lyc. igazgató, Osovszky Vilmos kir. tanácsos polgármesterünkről emlékeztet meg, mint azon közéletnek vezetőjéről, melynek terén főjegyzőnk ez érdemeket szerette, s lelkes szavakban esetetle évtizedekre, tán századra kiható tevékenységét győzelmezzete következtében távollevő polgármesterünknek. Volt még sok tozt s jó hangulat stb.

Külömfélék.

— A F. M. K. E. új alapító tagjai. Annak a decentralizált alapszabaly módosításnak már is van egy kiváló jó következzene városunkban. A vidéki választmányok az új alapszabalyok szerint több előnyt nyerne, mitkésdésük önállóbb is, ily sikeresebb is lesz: Tán nem esélőnk, ha e változásnak tulajdonítjuk azt az örvendetes elhatározást, melylyel Farbak István, Heinecz Hugo, Wankovits Lajos, Glukthal Gyula, Toth Gáspár, választmányi tagok a F. M. K. E. alapító tagjai közé léptek. Üdvözöljük e hazafias lépésüket!

